

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

הילולת בעל התניא

ביום ראשון הקרוב, כ"ד בטבת, יחול יום ההילולא של רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא והשולחן ערוך, שנסתלק בשנת תקע"ג (1812). במרכזי חב"ד בארץ יהיו התועדויות חסידיות לרגל היום הגדול, ובהן ילמדו המשתתפים מתורתו של בעל ההילולא, ייתנו צדקה למפעלים ההולכים בדרכיו ויתחממו לאור תורתו ועבודתו. רבים יוצאים להשתטח על ציונו בהאדיטש.

השלוחים מתכנסים

ביום שני הקרוב ייפתח אי"ה במלון רמדה בירושלים הכינוס הארצי השנתי שבו ישתתפו כ-810 שלוחי הרבי, המפעילים את 390 בתי חב"ד הפזורים ברחבי הארץ. הכינוס יימשך שלושה ימים, ובמהלכו יעסקו בנושאים מגוונים בחיי השליחות ובאתגרים העומדים לפני העם בישראל בשעה זו.

סמינר חורף

ארגון התקשרות חווייה יהודית עורך סמינר חורף בסימן צמיחה והעצמה, מיום חמישי כ"ח בטבת ועד מוצ"ש א' בשבט (26-28), במלון יערים, מעלה החמישה. בסמינר ישתתפו אנשי התקשרות סיון וידידיה מאיר, הרב מיכי יוספי והד"ר יחיאל הררי. מופע מוזיקלי עם אהרון רזאל. טל' 03-9302030.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:41	5:13	5:38	4:54
5:44	6:18	6:33	5:53

המולד: ליל שבת קודש, 5 בערב, 36 דקות ו-8 חלקים
ראש חודש שבט: ביום השבת קודש

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליוח
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-2480711 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

פתרון חיובי לאיום הדמוגרפי

אם הסכנה הדמוגרפית מטרידה אם יוזמי הקמפיין, למה אינם חושבים על פתרונות בכיוון החיובי – הגדלת מספר היהודים?

לראות בילודה ערך, להעצים את המשפחות ברוכות הילדים (צילום: shutterstock)

מטפחת את ערך הילודה, יכולנו להגדיל בנקל את האוכלוסייה היהודית.

אין זה עניין של משאבים בלבד, אלא של ראייה ערכית. חשוב לטפח את התפיסה הרואה בילודה ובהבאת עוד נשמה יהודית לעולם – ערך עליון. זו המצווה הראשונה בתורה, והמקורות מלאים ביטויים מופלאים על ערכו של כל ילד ועל הזכות הגדולה של הוריו. גם אם הדבר כרוך במאמץ מצד ההורים, הברכה והאושר מפצים על כך לאין שיעור.

שותפות עם מיליארדר

אילו היה מיליארדר מציע לכם להיכנס לשותפות עסקית עמו – הלוא הייתם חוטפים את ההצעה בשתי ידיים, וכאן בורא העולם בכבודו ובעצמו מציע לכם שותפות, כמאמר חז"ל: "שלושה שותפים הם באדם – הקב"ה ואביו ואמו". הורים המביאים ילד לעולם נעשים שותפים של הקב"ה, וזה מקור לברכה בכל התחומים.

הנה לפנינו הגישה היהודית החיובית להתמודדות עם הסכנה הדמוגרפית, בבחינת "וכאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרוץ". צריך לדבר על כך בגאון, לראות בילודה ערך ויעד, להעצים את המשפחות ברוכות הילדים ולסייע להורים לגדל ילדים כאן בארץ ישראל, נחלת אבותינו. במקום לחשוב במונחים של נסיגות ובריחה, צריך לחשוב במושגים של התעצמות והתחזקות, וה' יהיה בעזרנו.

מע פרסום גדול מנסה להלך עלינו אימים ומזהיר מהסכנה שהערים יהפ"ו כו לרוב בשטח שמהים ועד היר"ו דן. מעניין שלא שמענו מחאה על הסגנון הגזעני הבוטה של השלטים. מתברר שהמטרה – הקמת מדינה פלסטינית – מקדשת גם את הגזענות.

הבה נניח שאכן יש סכנה דמוגרפית, וכי הפתרון הוא הקמת מדינת טרור בלב ארצנו. מדהים לראות 'ביטחוניסטים' הנעולים על מנטרה מתוך עצימת עיניים למתרחש סביב. מה מסוכן יותר לקיומנו, איום דמוגרפי או מדינה חמאסית-איראנית בפאתי ירושלים, נתניה, עפולה ובאר-שבע?

התגובה היהודית

אך אם הסכנה הדמוגרפית מטרידה אותם, למה לא לחשוב על פתרונות בכיוון החיובי – הגדלת מספר היהודים. אפשר וצריך לעודד את העלייה, אך יש דרך להגדלת הרוב היהודי המונחת מול עינינו ממש – הגברת הילודה.

פרשת השבוע מספרת כיצד הגדיל עם ישראל את מספרו לנוכח הניסיונות של המצרים לדכאו: "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאוד מאוד, ותימלא הארץ אותם". אבותינו, מתברר, התנהגו כעם בריא, שרוצה לשרוד ולהתפתח, ואכן יצאו ממצרים כעם גדול.

ההשקעות התקציביות הנחוצות להגדלת הילודה נמוכות לאין שיעור מההוצאה שהמדינה תצטרך להוציא כדי להתמודד עם האיומים הביטחוניים הצפויים ממדינה פלסטינית. מאמץ ממלכתי לא גדול בכיוון הזה יכול להביא גידול ניכר מאוד בילודה, שתהיה לברכה בכל המובנים.

יש החוששים מחזרה לשיטת הקצבאות, אבל יש דיי והותר דרכים לעודד ילודה בלי שהדבר יפגע ביציאה לעבודה. למשל, חיזוק המערכות התומכות, שמקילות את המעמסה מעל ההורים. לז' הייתה המדינה משקיעה יותר במעונות, בחוגי העשרה ובשירותי יעוץ והדרכה, ולצד זה

חמור אחד ושתי תשובות

לגאולה השלמה, ואם כן, "שלח נא ביד תשלח" – שהמשיח שעתיד לגאול את ישראל הוא שיגאל את בני ישראל ממצרים.

תהליך אחד

התשובה לשתי הטענות האלה רמוזה ב"וירכיבם על החמור". החמור הזה קשור לעקדת יצחק, כאשר אברהם לא היסס לרגע אלא הזדרז לחבוש בעצמו את החמור כששמע את ציווי ה'. וכך גם משה צריך למלא את השליחות בלי לחשוש שהדבר יגרום לו התנשאות על אהרון.

התשובה לשאלה השנייה רמוזה אף היא בחמור, "שעתיד מלך המשיח להיגלות עליו". הגאולה ממצרים והגאולה העתידה עליידי המשיח הן תהליך אחד, שיש בו כמה שלבים. כאשר משה מרכיב את החמור על חמור הוא מתחיל את התהליך שיסתיים על אותו חמור, בביאת המשיח, ואף זה יהיה בכוחו של משה, כמאמר חז"ל "גואל ראשון הוא גואל אחרון".

(לקוטי שיחות, כרך לא, עמ' 15)

להזדקק לנס בשעה שאפשר לבצע את הדבר בדרך הטבע?

עוד שאלה הנשאלת כאן היא הציון שזה חמור "שחשב אברהם לעקדת יצחק, והוא שעתיד מלך המשיח להיגלות עליו". מה הדבר הזה תורם להבנת העניין? מקור המדרש הזה הוא בפרקי דרבי אליעזר, ושם נאמר "הוא החמור בן האתון שנבראת בין השמשות", אבל את הפרט הזה רש"י משיט!

שתי טענות

אלא שרש"י מבקש להסביר את עצם הציון של אמצעי התעבורה שבו השתמש משה. לשם מה התורה צריכה לציין שהוא הרכיב את החמור ובניו על החמור? מכאן שפרט זה בא להסביר עניין מרכזי בהליכתו של משה למצרים.

בדין ודברים שהיה בין משה לקב"ה קודם שהסכים לקבל עליו את השליחות טען משה שתי טענות: א) אין הוא רוצה לעשות זאת כדי שלא להתנשא על אחיו המבוגר ממנו. ב) הלא ממילא לא משה הוא שיביא את עם ישראל

כאשר יצא משה לדרך ממדיין למצרים, על פי ציווי ה', לקח את אשתו ובניו ויִרְכְּבֶם עַל הַחֲמֹר. לכאורה אין כאן דבר מיוחד הזקוק לפירוש, אולם רש"י, שעניינו לפרש את פשוטו של מקרא, טורח לתת כאן פירוש הנראה תמוה למדי: "על החמור – חמור המיוחד. הוא החמור שחשב אברהם לעקדת יצחק, והוא שעתיד מלך המשיח להיגלות עליו, שנאמר 'עני ורוכב על חמור'".

אפשר לומר שרש"י בא להשיב על תמיהה המתעוררת למקרא הפסוק – מדוע הרכיב משה את אשתו ושני בניו, וככל הנראה גם את חפצייהם, על חמור אחד, ולא על סוס או גמל (שיכולת הנשיאה שלהם גדולה יותר), או על כמה חמורים? לכן רש"י מפרש שזה היה "חמור המיוחד" – חמור פלאי בעל יכולות בלתי־רגילות.

למה לא סוס או גמל

אך עדיין אין בכך ליישב את השאלה. מדוע היה משה צריך להשתמש ב"חמור המיוחד" ולא בסוס או גמל או כמה חמורים? למה

אמרת השבוע

מתלמידי יותר מכולם

אחד מחסידיו של רבנו הזקן, רבי שניאורזלמן מלאדי, היה ר' שמעון אליהו מחסלביץ'. הרבי אמר עליו: "ומתלמידי יותר מכולם". וכליך למה?

חסיד זה אהב כל יהודי. כשהיה בא אל רבו היה מתחבק עם החסידים ויוצא איתם בריקוד. הוא לא היה מסוגל לשמוע דיבור שלילי על יהודי, והיה מעיר: "למה להתחיל מצד שמאל, הבה נתחיל לדבר על צד ימין. מה היהודי הזה אשם שמבקשים להראות לך את הרע שבך?".

פעם אחת ישב רבנו הזקן בקומה השנייה של ביתו והתקשה לרדת לעומקו של עניין מסוים. פתאום שמע ריקוד נלהב, אמיתי, בחצר. ניגש הרבי לחלון וראה את ר' שמעון אליהו ורקד עם החסידים. לבו של הרבי התרחב משמחה, ובאותו רגע התבהרה לו הסוגיה.

פתגם חסידי

"החסידות מחוללת תחיית המתים. מה 'מת' יותר מהמוח הקר! והחסידות מחיה אותו, על-ידי השגה בגדולת הבורא, עד שהשכל מתחמם ונעשה חי" (רבנו הזקן בעל התניא)

משה רבנו | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

מן המעיין

טוב בעצם מהותו

משה רבנו, בהיותו טוב בעצם מהותו, כפי שנאמר (שמות ב, ב) "ותרא אותו כי טוב הוא", הרגיש והכיר את כל חלקי הטוב שיש בכל אחד ואחד מישראל, ובכלל זה גם מה שצפון ונעלם בתכלית העולם. את הטוב הנעלם הזה הביא לידי גילוי. לכן הוא נקרא 'רעיא מהימנא', רועה המפרנס את נשמות ישראל ומביא את הטוב הנעלם בתוכן והצפון בהן לידי גילוי.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

שכר גומלי חסדים

"ותקרא שמו משה... כי מן המים משיתיהו" (שמות ב, י). מכאן אתה למד שכרם של גומלי חסדים. אף-על-פי שהרבה שמות היו לו למשה לא נקבע לו שם בכל התורה אלא כפי שקראתו בתיה בת פרעה, ואף הקב"ה לא קראו בשם אחר. (שמות רבה)

מושה אחרים

לכאורה היה צריך להיקרא 'משוי'. אלא 'משה' הוא מלשון ממלט ומושה אחרים מצרה. שמו של אדם אינו על-פי המאורעות אלא על-פי המעשים. לא מפני שניצול, אלא כדי שיציל. לא 'משוי' אלא 'מושה' אחרים.

(הראב"ד)

שלא כדרך העולם

"ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו"

(שמות ב,יא). אומר המדרש (שמות רבה): "שהיה גדל שלא כדרך העולם". אין זה מדרך העולם שיהודי מקורב למלכות, בן בית בחצר המלך, ופתאום הוא מתעניין בצרת אחיו.

(ילקוט הדרוש)

פנה אל התלאות

"וירא בסבלותם" (שמות ב,יא). משה לא חיפש את חטאי ישראל, אף שהיו עובדי עבודה זרה. הוא לא הביט על זה כלל, אלא "וירא בסבלותם" – ראה את צרות ישראל.

(רבי אהרון רוקח מבעלז)

שתי שלמויות

"ותרא אותו כי טוב הוא" (שמות ב, ב). אומרת הגמרא (סוטה יב): "נולד כשהוא מהול, וחכמים אומרים... נתמלא הבית כולו אור". לכל מנהיג בישראל מעלתו ושלמותו העצמית, וכמרכן מעלתו ושלמותו כמנהיג. במשה נראו שני הדברים מיד עם לידתו. העובדה שנולד מהול רומזת על שלמותו העצמית, ואילו זה שנתמלא הבית כולו אור רומז על שלמותו כמנהיג.

(הרבי מליובאוויטש)

האש שבסנה

"וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה" (שמות ג, ב). מן השמים הראו למשה רבנו כי מנהיג ישראל חייב למצוא את 'לבת האש' בתוך ה'סנה', היהודי הפשוט, ולגלותה.

(אדמו"ר הזקן)

הקפות לאורה

בבת אחת השתררה דממה בבית המדרש הגדול בעיר שפולי. החסידים המתנצחים ומתפללים בסוגיות התורה קמו ממקומותיהם ביראת כבוד. בפתח ניצבה דמותו של רבם, הלוא הוא הצדיק רבי אריה לייב, 'הסבא משפולי'.

כולם הביטו בצדיק וציפו לדבריו. 'הסבא' ניגש למרכז בית המדרש ופנה אל הנוכחים: "מבקש אני מכם לנקות את בית המדרש ביסודיות, שיהיה כולו מצוחצח וממורק!". הצדיק השמיע את בקשתו ומיד סב על עקביו ועזב את בית המדרש. תמיהתם של התלמידים הייתה רבה: מה פשרה של מטלת הניקיון הפתאומי?

כולם ניגשו במרץ למלאכה. הם הסיטו את הספסלים הכבדים הצדה, גררו את בימת בית המדרש לפינה אחרת, ואף יתר הרהיטים רוכזו במקום אחד. רצפת בית המדרש מורקה. זוגיות החלונות הוברקו. המנורות נוקו אף הן מאבק.

כעבור שעה שב הצדיק לבחון את התקדמות עבודת הניקיון. על פניו עלתה ארשת של אישביעות רצון. "רצוני שתבריקו כל כיסא וכל ספסל; אל תדלגו אפילו על מדף ספרים אחד!", ביקש.

התלמידים הסתערו בכוחות מחודשים על בית המדרש, ושוב חזר הצדיק כדי לעקוב אחר מעשיהם ולהתרשם מן התוצאה. הצדיק בחן בשבע עיניים את המרצפות והקירות. כאן ביקש ניקוי יסודי יותר, ושם הפנה את התלמידים לפינה שלא נוקתה עד תום.

סוף־סוף הושלמה המשימה, לשביעות רצונו של הסבא משפולי. בית המדרש לבש פנים חדשות. התלמידים היו מותשים אחרי המאמץ הממושך, ובלבם פיעמה שמחה גדולה על שזכו למלא את חפצו של רבם. אך התמיהה הגדולה הוסיפה לרחף בחלל – מה הסיבה המיוחדת שבגללה זכה בית המדרש לניקיון פסח?

כמה מהתלמידים העזו לפנות אל רבם ולהביע את שאלתם. בת צחוק עלתה על פניו. "היום נקבל כאן את התורה", אמר קצרות והוסיף: "מהרו לבתיכם והחליפו את בגדיכם לבגדי שבת".

ככל שהתייגעו התלמידים להבין את כוונתו – לא הצליחו. שום אירוע מיוחד לא תוכנן לאותו יום. בתוך כך פשטה בכל העיר השמועה על המירוק הפתאומי של בית המדרש ועל 'מתן תורה' הצפוי להתרחש בסתם יום של חול. רבים נהרו למקום לחזות במתרחש.

הפמליה הגיעה אל פאתי העיר, והצדיק עצר. את מבטו נשא לעבר האופק, כשכל הנוכחים מצפים במתח לבאות.

פתאום נראתה נקודה קטנה ממרחק. אט־אט היא הלכה וגדלה, והתגלתה כמרכבה רתומה לסוסים שנעה במהירות על הדרך המתפתלת. חיוך קל נראה בזווית פיו של הרבי, והוא התרחב והלך ככל שהתקרבה המרכבה.

העגלה עצרה סמוך לפמליה הממתנה בשערי העיר. הרבי נכנס אל תוך הכרכרה. הוא השתהה בפנים רגעים מספר, ולאחר מכן יצא ממנה וזרועו שלובה בזרועו של יהודי בעל פנים מאירות, זקנו ארוך ועיניו מפיקות חכמת אלוקים. השניים צעדו יחד ושווחו ביניהם בידידות, והקהל ליווה אותם בשירה רמה.

כך השתרכה התהלוכה בחגיגות ברחובות העיר, בואכה בית המדרש המרכזי, שאך הבורק מורק וצוחצח כהוגן. תושבים שהבחינו בצועדים מיהרו להצטרף וללוות את הצדיק ואת אורחו הדגול.

אך מיהו האורח? חדיעין החלו לזהותו, ושמו עבר בלחישה מפה לאוזן. זה היה רבי שניאור־זלמן, שכונה אז 'המגיד מליאז'ני'.

עם בואם לבית המדרש הורה המארח לפתח את ארון הקודש ולומר את פסוקי 'אתה הראת', כנהוג בשמחת תורה. בתום אמירת הפסוקים בנעימה החגיגית, החל הסבא משפולי לשיר את הניגון המסורתי של שמחת תורה, וסחף אחריו את הקהל כולו.

לפתע ניגש אל אורחו, נשא אותו על כפיו והכריז: "הרי לנו כאן ספר התורה עצמו, שכן קדוש וטהור הוא כספר תורה ממש! ועתה נערוך 'הקפות' סביב הבימה, עם ספר התורה שזכינו לארח אצלנו, ולכבודו הברקנו וקרצפנו את בית המדרש".

ובדברו, בעודו נושא את רבי שניאור־זלמן בזרועותיו, כאילו אחז ספר תורה ממש, החל הצדיק להכריז: "אנא ה', הושיעה נא..." ולהקריא את שאר קטעי ההקפות, והקהל מחה־מחזיק אחריו, עד שהשלים שבע הקפות.

בתום ההקפות הוזמן הציבור לסעודת מצווה, והסבא משפולי הכריז באוזני כל הנאספים: "רבותי, זכות נדירה נפלה בחלקנו. הבה נגיל ונשמח על הזכות שזיכה אותנו הקדוש־ברוך־הוא!".

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

איש לא יישאר מאחור

על הגאולה הקרובה נאמר (יחזקאל כ,ג): "חי אני גאום ה' אלקים, אם לא ביד חזקה... אמלך עליכם". הדבר נאמר בהמשך ביתר פירוט: "והוצאתי אתכם מן העמים וקיבצתי אתכם מן הארצות אשר נפוצתם בם, ביד חזקה ובזרוע נטויה". הקב"ה מבהיר שאפילו אם יהיו יהודים שלא ירצו להיגאל, יגאל אותם על־כורחם וימלך עליהם "ביד חזקה".

זה אחד ממאפיינייה של הגאולה הקרובה – שום יהודי לא יישאר בגלות. בגאולה מגלות מצרים הרשעים – שלא רצו לצאת – לא זכו להיגאל, אלא מתו בשלושת ימי האפלה [ולדעת חז"ל, היה מספרם פי ארבעה ממספר היוצאים! כפי שהובא ברש"י על הפסוק "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים" (שמות יג,ח): "חמושים – אחד מחמישה יצאו וארבעה חלקים מתו בשלושת ימי האפלה"]. אבל על הגאולה העתידה נאמר שלא יישאר אפילו יהודי אחד בגלות. וכך רש"י מפרש את הפסוק "ושב ה' אלוקים את שבותך" (דברים לג): "אוחז בידיו ממש איש־איש... תלוקטו לאחד־אחד בני ישראל".

בחירה לנצח

מדוע יש הבדל כזה בין הגאולה ממצרים לגאולה העתידה? מדוע שם לא נגאלו מי שלא רצו לצאת, ואילו בגאולה העתידה ייגאלו גם מי שסירבו בכל תוקף לצאת מהגלות? התשובה נעוצה בשוני במעמדם של בני ישראל בגאולת מצרים ובגאולה העתידה.

בגאולת מצרים היו בני ישראל בבחינת 'בנים', כפי שהקב"ה מצווה למשה רבנו לומר לפרעה (שמות ו,כב): "בני בכורי ישראל". קשר של בן לאביו הוא קשר עמוק ביותר, אולם אם האדם מתעקש, בכוחו לגבור על הקשר הפנימי עם אביו ולהינתק ממנו. לכן אותם יהודים במצרים ששקעו כל־כך בעבודה זרה עד שבחרו להיפרד מאביהם שבשמים ולהישאר שם – לא היה אפשר להצילם.

ואולם לאחר יציאת מצרים התעצם הקשר בין עם ישראל לקב"ה לקשר של בחירה. במעמד הר סיני הקב"ה בחר בעם ישראל ("אתה בחרתנו מכל העמים") ובני ישראל בחרו בו (כפי שעולה מבחירתם לקבל את התורה, בבחינת 'נעשה ונשמע'). דבר שנעשה מתוך בחירה חופשית הוא העמוק ביותר, והקשר הזה נובע מעצם המוהות. מאז מתן תורה מתקיים קשר עצמותי ומוהתי בין יהודים לקב"ה, קשר שאין לנתק או לטשטש.

לכן אפילו יהודי אחד לא יישאר בגלות, שכן גם אותו יהודי, הטוען שטוב לו בגלות ואין רצונו להיגאל, בעצם נפשו משתוקק לגאולה וחפץ גם הוא לחזור אל אביו שבשמים. קשר הבחירה, שנוצר בשעת מתן התורה, קיים גם בנפשו שלו. אולי גורמים חיצוניים מכסים את הקשר הזה, אבל הוא קיים במלוא תוקפו. לכן הקב"ה יבוא 'ביד חזקה', יסלק את הגורמים החיצוניים שמפריעים ויגלה את הקשר של כל יהודי אליו יתברך (ראו לקוטי שיחות כרך יא, עמ' ו ו אילך).

התורה הבטיחה

כך מפרש רבנו הזקן (הלכות תלמוד תורה פרק ד, הלכה ג, ובתניא סוף פרק ט) את הפסוק "כי לא יידח ממנו נידח", שכל יהודי "בוודאי סופו לעשות תשובה", לקראת הגאולה. כך אומר גם הרמב"ם (הלכות תשובה פרק ז, הלכה ה): "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו, ומיד הן נגאלין".

כאשר יבוא משיח צדקנו הוא יעורר את לבו של כל יהודי לשוב אל הקב"ה בתשובה שלמה. יהיה אז השופר גדול, שידליק את אש התשובה אפילו אצל 'אובדים' וה'נידחים', עד שלא יישאר אפילו יהודי אחד בגלות. זו אחת הסיבות שהגאולה הזאת נקראת גאולה שלמה, שכן רק גאולה שבה כל ישראל נגאלים יכולה להיקרא 'שלמה'.

כל יהודי כותב אות

המיוחדת בכתיבת אות. אנשים שואלים שאלות ומקבלים תשובות, ולאחר מכן ממלאים את האות בהתרגשות רבה, כשאני אוחז בקולמוס והם אוחזים בו איתי. כבר יותר מחודשיים אני מקיים את הפעילות הזאת ומתרגש שוב ושוב לראות עד כמה היא נוגעת בלב העם."

התלבטות והחלטה

כתיבת האותיות מחוללת פלאים. "אני הולך גם למקומות שלכאורה נחשבים רחוקים מאוד מכל ענייני התורה ומגלה שם נשמות הכמהות לשמוע", אומר פרסמן בהתלהבות. "היה יהודי שאמר לי בתחילה כי הוא לא מרגיש נוח להשתתף בכתיבת האות שכן אינו שומר שבת. אמרתי לו שהוא יהודי ושהתורה שייכת גם לו. שבוע לאחר מכן צלצל אליי והודיע כי החליט לשמור שבת."

בחנוכה האחרון עשה חוג בית בירושלים. במהלך המפגש אמרו לו שבסמיכות מתגוררים קשישים בדיר מוגן. פרסמן יצר איתם קשר ובא גם אליהם. לדבריו, זה היה מחזה שכולו דמעות: עשרות קשישים, מקצתם בני תשעים ומעלה, זוכים לכתוב אות בספר התורה.

מרוסיה לירושלים

היה שם רגע שריגש אותו במיוחד: "יהודי בן

הרעיון הבריק במוחו של הרב דוד-אברהם פרסמן בשמחת תורה האחרון, בשעה שרקד עם ספר התורה. הוא הביט בקהל המגוון שרקד בשמחה, ופתאום ידע מה הוא עומד לעשות.

פרסמן (34), תושב אלעד, בא במגע עם ציבור רחב בעבודתו כמרצה בחוגי בית ובפעילותו למען חיילים בודדים במרכז 'אור נועם'. "אני רואה את הצימאון הגדול להתחבר למסורת", הוא מספר. "חשבתי שאם כל יהודי יכתוב אות בספר תורה, ירגיש הרבה יותר חיבור אליה".

הרעיון ה'הזוי' התגשם

הוא החל לפנות אל סופרי סת"ם וביקשם לכתוב בעבורו על הקלף את קווי המתאר של האותיות, ויהודים בכל רחבי הארץ ימלאו אותן. "רציתי שכל ספר התורה יכתב במתכונת הנהוגה במעמדי סיום כתיבת ספר תורה, שמשאירים את השורות האחרונות עם קווי המתאר בלבד והמכובדים ממלאים את האותיות", הוא מסביר בחיך. "פניתי לכמה סופרים והם אמרו לי שהרעיון שלי הזוי". לבסוף אותר סופר ירא שמים שהתחבר לרעיון והמיוס יצא לדרך.

וכך הוא פועל: "אני בא למקומות שונים, אחרי פרסום מראש, על 'ספר התורה של עם ישראל'. יהודים מכל המגזרים מתכנסים ואני מדבר איתם על התורה ומשמעותה ועל הזכות

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

שינוי שם לחולה

שאלה: מה משמעותו של שינוי שם לחולה והאם רצוי לעשות זאת?

תשובה: אמרו חז"ל: "ארבעה דברים מקרעין גור דינו של אדם, ואלו הן: צדקה, צעקה, שינוי השם ושינוי מעשה". ופירש הרמב"ם: צדקה - "עושה צדקה כפי כוחו". צעקה - "להיות השב צועק תמיד לפני ה' בבכי ובתחנונים". שינוי השם - "כלומר שאני אחר, ואיני אותו האיש שעשה אותן המעשים". שינוי מעשה - "ומשנה מעשיו כולן לטובה ולדרך ישרה".

מזה נובע מנהג ישראל שחולה שגבר חוליו מוסיפים לו שם. אפשר לעשות זאת סמוך לקריאת התורה (או בין העולים), ולברך אותו בשמו החדש, ועדיף לעשות זאת שלוש פעמים. ויש אומרים פרקי תהילים ותפילה מיוחדת

שחוברת לעניין זה. ויקראוהו תחילה בשם הנוסף ואחר-כך בשם הישן (למשל אם היה שמו 'משה' והוסיפו לו 'רפאל', ייקרא: 'רפאל משה'). לאחר מכן יש להשתדל לקרוא לו בשם זה, ובפרט כשמתפללים לרפואתו וכשעולה לתורה, ושיחתום כך.

אם אחרי שינוי השם הלך החולה לעולמו ולא הספיק להיקרא שלושים יום בשמו הנוסף, אין מזכירים שם זה ב'השכבה' ולא בנוסח המצבה.

ואולם יש מסורת בשם הרב הקדוש רבי מיכל מזלוטשוב (תלמיד הבעש"ט), שאין לשנות את השם אלא בעצת צדיק הבקי בסוד הנשמות, מכיוון שמשנים בכך את צינור החיות של הנשמה. הרב גרונר, מזכירו של הרבי מליובאוויטש, מסר שגם הרבי סבר כך.

מקורות: ר"ה טז. רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ד. גשר החיים פ"א.

ואלה שמות בני ישראל. הרב פרסמן בפעולה

שמונים ותשע, שעלה מרוסיה, מילא אות בקטע 'ויכולו השמים והארץ' בפרשת בראשית. כשסיים פרץ בבכי. אמרתי לו: 'אני מבין שמרגש לכתוב אות'. והוא אמר לי: 'כשחיינו ברוסיה פחדנו לקיים מצוות. פעם בשנה אבי היה קורא איתי את הקטע של 'ויכולו', ובדיוק אני ממלא אות בפסוק הזה".

לאן יוכנס ספר התורה? פרסמן משיב: "הספר של עם ישראל צריך להיכנס לבית המקדש השלישי, שייבנה במהרה בימינו. אם חס ושלום המשיח יתעכב, נתייעץ עם גדולי התורה. זו לא החלטה שלי. זה ספר של העם כולו".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הצינן' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'צינן' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

לקרוא ולדעת

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
 - כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?
- לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יופי של סיפורים

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

